

I øvrigt tror jeg, der er mange mennesker, der har fået en meget stærk både positivt og negativt ladet oplevelse ved at besøge en skarvkoloni, så jeg vil bestemt ikke udelukke, at det også hører med til oplevelsen af den danske natur, som den har udviklet sig.

Da jeg var dreng, havde man ingen chance for at opleve skarven, for da var den simpelt hen udryddet. Nu kan vi trods alt glæde os over, at vi har skarven, og at vi har noget at tale om i den danske diskussion om natur.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2192

4) Til miljø- og energiministeren af:

Mariann Fischer Boel (V):

»Vil ministeren oplyse, hvordan antallet af ynglende skarver har udviklet sig på Ormø siden 1970, og vil ministeren særligt oplyse, om den øjensynligt voldsomme udvikling har sammenhæng med, at skarven ikke længere beskydes?«

Skriftlig begrundelse

Folketinget diskuterer i øjeblikket, om jagt og anden regulering er en mulig måde at begrænse antallet af skarver på. Eksemplet Ormø synes på mange måder repræsentativt for denne debat.

Mariann Fischer Boel (V):

Som ministeren sagde det i besvarelsen af det foregående spørgsmål, er det værdifuldt at bevare biotoper som dem, vi finder på Ormø.

Og som det også er blevet godtgjort, har det jo vist sig, at det er indlysende, at en for stor bestand af skarver er i stand til totalt at ødelægge et område som det nævnte, altså som Ormø. Og derfor vil jeg bede om ministerens svar på: Hvordan har man forholdt sig med hensyn til Ormø med opfølgning af, hvor mange skarver der har været, og hvordan har man sørget for at regulere i det omfang, der har været vilje til og ønske om det fra ministeriets side?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er et meget bevæget kapitel, fru Boel spørger til, og jeg skal i den korte tid, jeg har, besvare det så fyldestgørende, jeg kan. Det bliver lidt summarisk.

I 1970, som er udgangspunktet for spørgsmålet, ynglede der ingen skarver på Ormø. Den nuværende koloni etablerede sig i 1972, hvor der til en begyndelse ynglede 35 par på øen. Antallet af ynglepar steg til 320 par i 1976, men mellem 1977 og 1979 ynglede der ikke over 270 par.

Tilbagegangen var givetvis et resultat af, at mindst 300–350 skarvunger blev skudt i kolonien i hvert af de tre år 1976–78, i øvrigt efter tilladelse fra Naturfredningsrådet.

Fra 1980 til 1981 gik Ormøkolonien markant frem fra 420 til 960 par. Aflæsningen af ringmærkede individer afslørede, at det meste af denne fremgang sandsynligvis kan tilskrives indvandring fra Brændegård Sø på Fyn, hvor de fleste redetræer blev fældet umiddelbart før ynglesæsonen i 1979.

I første halvdel af 1980'erne ynglede 1.000–2.000 par, i sidste halvdel af 1980'erne ynglede 2.500–4.500 par. Væksten i bestanden fortsatte til 1990, hvor der optaltes godt 5.000 par på øen. Siden er bestanden gået tilbage, og i 1996 var den reduceret med over 1.000 til ca. 4.000 par.

I hvert af de 3 år 1976–78 blev der som nævnt efter tilladelse fra Naturfredningsrådet skudt mindst 300–350 skarvunger i kolonien på Ormø. Men i årene 1982–86 blev der skudt 5.500 skarvunger på Ormø. Denne beskydning, som gav anledning til et voldsomt røre i den danske befolkning, var sandsynligvis årsag til, at Ormøs skarvbestand ikke voksede væsentligt, men samtidig var det også baggrunden for, at den daværende regering efter indstilling fra Naturfredningsrådet ophævede denne praksis med tusindvis af skudte fugleunger derovre, og i dag kan vi altså sige, at bestanden stadig væk er stor, men på retur.

Mariann Fischer Boel (V):

Er det korrekt forstået, at man på grund af et folkeligt pres ophørte med at regulere skarven på Ormø, ja, det har vel været efter 1986? Er det også korrekt, at Ormøs ejere har fået afslag fra ministeriet på en efterfølgende regulering, selv om man har kunnet se, at der har været så mange skarvepar på Ormø, at øen på sigt ikke har kunnet bære det?

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil godt spørge ministeren, om han har gjort sig nogle overvejelser omkring den manglende bæredygtighed, hvis så mange skarver på så lil-